

Zondag 13 april 9.30 uur: Palmzondag

Thema: met overgave solidair

of angstig weglopen

Lezingen: Lucas 19,28-40, Jesaja 50,4-7

en Lucas 22,14-23,56 Lijdensverhaal

Zondag 13 april 2025 Mart Hendriks

Bijzondere verhalen krijgen we vandaag ter overweging. Confronterende verhalen.

De intocht van Jezus in Jerusalem. Een intocht die hij zelf in scène zet.

Op eerdere momenten zegt Jezus zijn leerlingen dat ze niet mogen vertellen wat ze meemaken. Normalerweise zet Hij zichzelf niet op de voorgrond.

Vandaag is Hij vastberaden. Hij weet echt wel dat de machthebbers in Jeruzalem niet enthousiast over hem zijn en hem liever zien gaan dan komen. Toch stuurt hij zijn leerlingen er op uit om een veulen op te halen. Gezeten op dat veulen trekt Hij de stad van David binnen. Van alle kanten wordt hij toegejuicht. Mensen geloven dat er een nieuwe tijd zal beginnen en zingen Hem toe als een nieuwe koning in Gods Naam. Farizeeën dringen er bij Hem op aan een eind te maken aan die poppenkast. Maar er is geen weg terug. Niet voor Hem, niet voor de mensen die beleven wat lang geleden door Zacharia werd geprofeteerd: (Zacharia 9:9-10).

*Juich, vrouwe Sion, Jeruzalem, schreeuw het uit van vreugde!
Je koning is in aantocht, bekleed met gerechtigheid en zege.
Nederig komt hij aanrijden op een ezel,
op een hengstveulen, het jong van een ezelin.*

De mensen juichen: er zal vrede komen, ze zullen worden bevrijd, de bezetter verdreven. Ze hebben ervaren en gehoord dat Jezus de verhoudingen in de wereld omkeert. Hij is solidair met wie niet gezien wordt, komt op voor de kleinen. Wat Jesaja schrijft over de dienaar Gods maakt Hij waar. Hij houdt zijn mond niet, niemand houdt hem tegen mensen te bemoedigen. Hij loopt niet weg voor Gods opdracht en luistert naar de noden van mensen.

Ooit werd mij geleerd dat Jezus op aarde kwam om voor onze zonden te lijden en te sterven aan het kruis. Wij worden geacht Jezus na te volgen in dat lijden. Een uitspraak die daarbij aan lijkt te sluiten is: 'De mensen die God liefheeft, beproeft Hij het meest.' Een bekende theologe (volgens Hein Stufkens) zou daarop gezegd hebben 'niet verbaasd te zijn dat God zo weinig vrienden heeft.'

Beide uitspraken maken me wantrouwig.

Alsof lijden een doel op zich is. Alsof lijden een voorwaarde is voor een goed leven, een leven na dit leven. Alsof het goed is, zin heeft, voor het lijden te kiezen.

Naar mijn mening kiest Jezus niet voor lijden.

Hij kiest er voor zich tegenover uitbuiting en overheersing te plaatsen.

Natuurlijk weet Hij dat keuzes die hij maakt, die hij niet anders kan maken, lijden tot gevolg kunnen hebben.

Ook Hij kwam in zijn leven in de verleiding gemakkelijkere keuzes te maken.

Ook hij heeft getwijfeld. In de woestijn of op een berg stond hij stil bij zijn levensopdracht. Zelfbewust maakte hij zijn keuze.

Werken aan Gods koninkrijk, waar mensen weer gelukkig kunnen zijn. Een einde aan de oorlog, een veilig thuis voor iedereen. Jeruzalem – stad van vrede.

Daarom is er voor Hem geen weg terug. Hij zoekt het lijden niet. Het heeft geen eigen zin, maar is niet te voorkomen. De keuze op zijn eigen manier te leven, zo met God en mensen om te gaan, heeft zin.

Als we met Jezus en de leerlingen de Goede Week ingaan, staren we ons niet blind op het kruis. We kijken naar de mens Jezus, Goed-als-God. Hij laat ons nadenken over keuzes die wij maken.

Kijken naar Hem, zien en voelen hoe hij zijn lijden onder ogen zag en droeg, kan ons verlossen van ons eigen ego, alles in eigen hand te hebben en te houden.

Dit palmtakje, deze Goede Week, kan ons helpen om te gaan met eigen lijden en ons hart openen voor het lijden van heel de schepping, van alle mensen, al het levende.

Dat het zo mag zijn.